

Hoofdstuk 1. Poppenhuis

Mijn broer Boris en ik mogen samen in bad. Dat is bijzonder, want het kost veel water, en water is duur. Als ik kopje onder ga, drijven mijn rode lange haren in slow motion voor mijn ogen. Slierten zeewier die vastzitten aan mijn hoofd. Mijn ogen houd ik open en ik zie het witte lijf van mijn broer. Het is stil onder water. Alsof ik er even niet ben, zomaar kan verdwijnen in een geheime onderwaterwereld. Het warme water maakt mijn huid zacht, en als ik er lang in blijf, worden mijn handen en voeten rimpelig als een rozijntje. Hoe langer ik in bad blijf, hoe groter het verschil in warmte is tussen boven en onder water. Uiteindelijk kom ik er altijd klap-pertandend uit. Hoe dat kan, weet ik niet. Het begint altijd te heet en eindigt altijd te koud.

Boris maakt het oké-teken met duim en wijsvinger, om aan te geven dat ik weer boven water moet komen. Ik vind het stoer om dat nog even uit te stellen. We doen wedstrijdje wie het langst onder water kan blijven. Hij wint altijd. Niet zo gek, want hij is twee jaar ouder dan ik. Zijn dikke zee-anemoon wuift op de deining van het water, waarna ik snel en snakkend naar lucht boven kom. Ik wrijf in mijn ogen, want de zeep prikt.

‘Zestien!’ roept mijn broer. Zo te horen is hij verbaasd dat ik het deze keer zo lang heb volgehouden.

‘Ik win,’ wrijft hij er nog even in. Ik voel me een beetje misselijk. Snel klim ik uit bad en droog me haastig af. Ik voel dat Boris naar me blijft kijken.

Morgen moeten we weer naar school, dus vanavond mag ik niet meer lezen voor het slapen gaan. Ik trek mijn nachtjapon en onderbroek aan en duik in bed. Het dekbed trek ik over mijn oren, zodat ik nog net een klein kijkgaatje heb. Al snel word ik warmer. Het boek ligt op mijn nachtkastje, maar ik mag echt niet meer lezen. Het liefst ben ik alleen op mijn kamer, maar ik deel hem met mijn zus Anne. Ik schrijf graag in mijn dagboek en lees veel. Laat mij maar. Ik heb niets nodig. Ik laat het licht aan, want Anne is er nog niet.

Ik schrik wakker en ben ontzettend misselijk. Op mijn wekker zie ik dat

Hoofdstuk 2. Ongeluk

Groen brengt ongeluk. Als ik inadem en kijk naar de kleur groen, dan gebeurt er iets ergs. Ik draag geen groen, raak geen groen aan, ik ben bang voor de kleur groen. Donkergroen, lichtgroen, alle kleuren groen. Want de lievelingskleur van Anne is groen.

Onze kamer is aan de voorkant van het huis op de eerste verdieping. Een klein rijtjeshuis aan een rustige straat, in een dorp. Sommige kinderen uit mijn klas wonen in hele grote, luxehuizen, maar wij niet. De vloerbedekking op onze kamer is donkerbruin met ribbels. Als ik er met mijn knieën over schaaft wordt het heet. De muren zijn wit aan de bovenkant, met bruin bloemetjesbehang aan de onderkant. Dezelfde bloemetjes staan op de gordijnen en op de sprei en kussentjes op onze twee bedden. Anne houdt van buiten spelen, hutten bouwen en vuurtje stoken. Als we samen zijn wil ze ook wel knutselen met papier, kleurtjes, verf en stickers. We maken beestjes van bladeren, takjes en steentjes en viltten engelen met haar van watjes. We bakken cakejes in de oven en versieren ze met hagelslag. We zitten samen uren in bad met waterbeestjes die je kunt opwinden en dan gaan ze vanzelf door het water. We hebben dezelfde poppen, dezelfde Schotse rok en dezelfde groene bikini met witte stippen. Ik kan me geen lievere zus voorstellen.

Tot ze op een dag haar twee vriendinnen naar de bushalte brengt en aangereden wordt door een auto. Zij blijft liggen en de auto rijdt door.

Juf Mimi heeft van de stoelen een kring gemaakt. Ik durf de klas niet binnen te gaan, want dan moet ik in de arena gaan zitten. Liever kies ik mijn eigen plekje, aan mijn tafeltje, met mijn eigen spulletjes in het laatje. Als alle kinderen binnen zijn, moet ik ook maar gaan. De juf wil dat iedereen rustig blijft en luistert. Ze praat heel zachtjes als ze haar verhaal begint. Ik voel mijn lichaam niet meer als ze vertelt dat Anne een auto-ongeluk heeft gehad en in coma in het ziekenhuis ligt. Anne kwam met haar hoofd op het asfalt terecht en raakte bewusteloos. Ze heeft een aantal ribben gebroken, waardoor ze moeilijk kan ademen. Het zuurstofgebrek heeft nog meer stuk gemaakt in haar hoofd. Ze ligt nu op de intensive care van het ziekenhuis

water loopt me in de mond als ik denk aan zijn zure matten.

'Hallo mevrouw, de kringloop. U had gebeld?' zegt hij op luide toon.

'Stond u niet vroeger op het station snoep te verkopen?' vraag ik verbaasd. Ik kijk naar zijn grote handen.

'Jazeker, maar dat is heel wat jaartjes terug, hoor. Ik werk nu als vrijwilliger bij de kringloop. Stil zitten achter de geraniums kan ik niet, hoor!' zegt hij.

'Nou, welkom. Er is best veel. Kijkt u gerust rond. Ik heb blauwe stickers geplakt op wat ik denk dat voor jullie interessant kan zijn. Dat mag in ieder geval mee, en als u het niet voor de kringloop kunt gebruiken, laat het dan even weten.'

Tijdens het opruimen van jouw huis zag ik dat je sinds het ongeluk van Anne niets meer hebt weggedaan. Een wanhopige poging vast te houden wat je was ontnomen: je liefste dochter. Alsof je kinderlijke overtuiging was dat je met dit magisch denken Anne een beetje bij je kon houden, of misschien zelfs terug zou krijgen. De tijd heeft voor jou sindsdien stilgestaan.

De man met de grote handen loopt gretig naar binnen. Hij vult de hele gang. Zijn ademhaling is zwaar. Boris komt van de vlizotrap, die hij behendig recht vooruit afkomt. Dit loopje heeft hij al tig maal gemaakt als kind, terwijl de meeste mensen er voorzichtig, achterstevoren, trede voor trede bibberend vanaf komen.

'Op zolder zijn ook nog blauwe stickers,' zegt Boris behulpzaam. De man met de grote handen is snel klaar, die zolder gelooft hij wel. Ik denk eerlijk gezegd ook dat de vlizotrap onder zijn gewicht zou bezwijken. Higgend belt hij met zijn collega.

'Ken je effe hierheen komme? Dit ga ik niet in mijn eentje doen. Ja. Precies. Nee. O. Goed. Ja.' Hij klikt de smartphone uit alsof hij een zware knop moet indrukken met zijn dikke wijsvinger. Fijn, een man van weinig woorden, denk ik.

'We komen vrijdagmiddag alles ophalen,' zegt hij, zonder overleg.

'Oké,' antwoorden Boris en ik schaapachtig. Hadden we een keuze dan? Deze man is zo groot en sterk dat hij je per ongeluk dood zou kunnen drukken als je even niet oplet. Ik probeer er maar het positieve van te zien.

'Tof dat jullie zo snel kunnen komen. We zullen er zijn,' zeg ik iets te